

ROOD Rotterdam, jong in de SP
www.rotterdam.sp.nl

Teilingerstraat 21-A
3032 AP Rotterdam
T. 010 707 48 78
roodrotterdam@sp.nl

Uitgaan of niet binnenkomen?

Een onderzoek naar het deurbeleid
onder jong uitgaanspubliek in Rotterdam

ROOD Rotterdam, jong in de SP
18 juni 2007

*Met medewerking van Ilker Güner, Harro Heijboer, Marleen Hogeweg, Winnie Hoogvorst,
Thomas van Iersel, Kevin Levie, Anouk Pross, Jurgen van der Sloot, Eva Rius van Teeseling,
Ike Teuling en Edwin de Voigt*

 ROOD
jong in de SP

Inhoudsopgave

Inleiding en verantwoording.....	3
Resultaten.....	5
Conclusie.....	11
Aanbevelingen.....	13
Bijlage: vragenlijst.....	15

Inleiding en verantwoording

ROOD, jong in de SP, heeft in het voorjaar van 2007 onderzoek gedaan naar het deurbeleid van Rotterdamse uitgaansgelegenheden. De reden was dat ROOD signalen kreeg dat het deurbeleid nog altijd vaak dubieus was. Uit eerder onderzoek van ROOD in Utrecht bleek dat ook: daar werd bij vier van de negen onderzochte clubs regelmatig gediscrimineerd. ROOD heeft daarom besloten in Rotterdam ook de proef op de som te nemen.

In totaal zijn 223 jongeren geënquêteerd over het deurbeleid van clubs en cafés in Rotterdam. Een klein deel van de enquêtes is door jongeren zelf ingevuld via www.rotterdam.sp.nl en op scholen opgehaald. Circa driekwart van de enquêtes is in de periode van maart tot mei 2007 's avonds op straat afgenomen in uitgaansgebieden, . Vrijwilligers hebben in verschillende uitgaansgebieden in het centrum van Rotterdam – Stadhuisplein, Kruiskade, Nieuwe Binnenweg, Witte de Withstraat – en op verschillende avonden – donderdag, vrijdag en zaterdag – jongeren benaderd.

De jongeren is onder andere gevraagd of ze wel eens geweigerd zijn, *waar* zij zijn geweigerd en welke redenen daarvoor genoemd werden. Ook konden ze aangeven of ze zelf andere redenen vermoedden voor hun weigering¹. De enquête bestond uit een korte vragenlijst van één A4. Ze zijn mondeling afgenomen door een tiental vrijwilligers van ROOD, jong in de SP. Na het afnemen van de enquête zijn jongeren gewezen op het Panel Deurbeleid als mogelijkheid om ook daar een klacht in te dienen.

Hieronder geven we een overzicht van enkele kenmerken van de ondervraagde groep.

Tabel 1: Etniciteit van de ondervraagden in vergelijking met de Rotterdamse bevolking² (N=223)

	Enquête		Bevolking (%)
	N	%	
Nederlands	94	42	54
Antilliaans	7	3	3,3
Marokkaans	55	25	6,3
Surinaams	19	9	8,9
Turks	12	5	7,7
Anders	36	16	19,8

Tabel 2: Geslacht van de ondervraagden (N=221)

	N	%
man	167	76
vrouw	55	24

¹ De volledige enquête is te vinden als bijlage bij dit rapport.

² Bevolkingscijfers COS tussen 15 en 29 jaar, geraadpleegd via www.cos.rotterdam.nl op 13 juni 2007

Tabel 3: Leeftijd van de ondervraagden (N=221)

	N	%
<=17	26	12
18-20	77	35
21-23	42	19
24-26	47	21
>=27	29	13

De ondervraagde jongeren vormen een aardige afspiegeling van het Rotterdamse uitgaanspubliek. De grootste groep ondervraagden is tussen de 18 en 23 jaar, en van alle grote etnische groepen in Rotterdam zijn jongeren geënquêteerd.

Wel zijn enkele groepen oververtegenwoordigd. Relatief veel Marokkaanse jongeren zijn ondervraagd en het grootste deel van de ondervraagde jongeren is man. Dat hangt vermoedelijk samen met het uitgaanspubliek dat op de avonden in het weekend op straat is en bereid is deel te nemen aan het onderzoek. De resultaten van het onderzoek op de volgende pagina's zijn daarom zoveel mogelijk uitgesplitst naar etniciteit en geslacht. Aangezien dit rapport zich vooral richt op het verband tussen etniciteit en weigering(sredenen) is het streven naar een precieze afspiegeling van de Rotterdamse bevolking ook minder relevant.

Op de volgende pagina's geven we een overzicht van de resultaten van het onderzoek. We sluiten af met een conclusie en enkele aanbevelingen voor een beter deurbelid in Rotterdam.

Resultaten

In de enquête is achtereenvolgens gevraagd:

- of jongeren wel eens zijn geweigerd en zo ja, waar;
- welke redenen werden gegeven voor weigering;
- of zij andere redenen voor hun weigering vermoedden;
- of er ruzie ontstond na weigering;
- of zij wel eens overwogen hebben een klacht in te dienen en of ze weten waar ze daarvoor terecht kunnen;
- enkele persoonlijke kenmerken (leeftijd, geslacht en etniciteit).

De volledige vragenlijst is in een bijlage bij dit rapport te vinden.

Geweigerd of niet?

In onderstaande tabel is te zien hoeveel jongeren aangeven dat ze wel eens bij een uitgaansgelegenheid zijn geweigerd, uitgesplitst naar etniciteit en geslacht.

We achtten het niet waarschijnlijk dat jongeren op straat in staat zijn exact op te lepelen hoe vaak ze in de afgelopen weken of maanden geweigerd zijn. Daarom is alleen gevraagd of jongeren wel eens zijn geweigerd, en is vervolgens gevraagd naar een aantal voorbeelden van plaatsen waar ze niet binnen mochten.

Tabel 4: weigering naar etniciteit en geslacht (N=221)

Etniciteit	Geslacht	N	Geweigerd?		
			Ja (N)	Ja (%)	Nee (%)
Nederlands	M	55	29	53%	47%
	V	39	6	15%	85%
	<i>Totaal</i>	94	35	37%	63%
Antilliaans	M	5	5	100%	0%
	V	2	0	0%	100%
Marokkaans	M	51	43	84%	16%
	V	3	0	0,0%	100%
Surinaams	M	12	8	67%	33%
	V	7	5	71%	29%
Turks	M	11	9	82%	18%
	V	1	0	0%	100%
Anders	M	33	20	61%	39%
	V	2	0	0%	100%
Totaal allochtoon	M	112	85	76%	24%
	V	15	5	33%	67%
	<i>Totaal</i>	127	90	71%	29%

Voor een aantal groepen geldt dat de geënquêteerde aantallen eigenlijk te klein zijn om een zinnig beeld te geven. Zo zijn er slechts 7 Antillianen en 1 Turkse vrouw geïnterviewd. De groepen geënquêteerden samen geven echter wel een aardig beeld van het verschil in behandeling aan de deur tussen autochtone en allochtone jongeren.

Van de Nederlandse jongens is 53 procent wel eens geweigerd – overigens, zoals we verderop zullen zien, om heel andere redenen dan allochtone jongeren. Van de allochtone jongens is dit 76 procent. Voor zover de aantallen groot genoeg zijn, lijkt het erop dat Turkse en Marokkaanse jongeren vaker geweigerd worden (respectievelijk 82 en 84 procent) dan jongeren met een andere afkomst.

Waar geweigerd?

Jongeren zijn gevraagd een aantal voorbeelden te geven van plaatsen waar ze geweigerd zijn. Deze lijst is uitdrukkelijk géén overzicht van clubs waar relatief veel of weinig jongeren geweigerd worden. De enquête is namelijk op een beperkt aantal plaatsen in het stadscentrum afgenomen, waardoor dit overzicht geen representatief beeld geeft. Op de Kruiskade en het Stadhuisplein zijn relatief veel enquêtes afgenomen, waardoor te verwachten was dat relatief veel meldingen van weigering van clubs in deze straten komen. Bij de Hollywood Music Hall hebben wij veel enquêtes afgenomen. Dat verklaart mede waarom deze club zo vaak genoemd is. Desondanks geven de cijfers enig inzicht in de gelegenheden waar de ondervraagde jongeren proberen binnen te komen en waar dat hen niet lukt.

Tabel 5: genoemde uitgaansgelegenheden

Uitgaansgelegenheid	N
Hollywood Music Hall	59
Baja Beach Club	17
Coco-Nuts	17
Now & Wow	14
Off_Corso	11
Sorbonne	11
Club Vie	10
B.E.D.	9
Café Plein	8
Thalia Lounge	7
CINÉMA	6
De Après Skihut	6
Overig	44

Genoemde redenen voor weigering

Vervolgens is gevraagd naar de redenen die de portiers geven voor weigering. De ondervraagden konden meer dan één reden opgeven. De genoemde redenen zijn in onderstaande tabel uitgesplitst naar etniciteit. Het blijkt dat jongeren van verschillende afkomst heel verschillende redenen te horen krijgen waarom ze er niet in mogen.

Tabel 6: genoemde redenen voor weigering, naar etniciteit

	Nederl.	Antill.	Marok.	Surin.	Turks	Anders	Totaal alloch.
Geen	1	1	4	-	1	4	10
Kleding	8	1	9	1	1	1	13
Leeftijd	10	-	1	3	-	2	6
Aanstootgevend gedrag	2	-	-	-	-	-	-
Onder invloed van alcohol en/of drugs	2	-	-	-	-	-	-
Het is vol	3	1	12	1	3	1	18
Je bent geen vaste klant	6	2	28	5	6	7	48
Je hebt een pas/ lidmaatschap nodig	3	-	9	5	3	-	17
Bovengenoemde drie redenen	34%	60%	78%	73%	86%	53%	74%
Totaal genoemde redenen	35	5	63	15	14	15	112

De Nederlandse ondervraagden hebben in totaal 35 redenen voor weigering genoemd. Van hen wordt het grootste deel geweigerd op grond van eisen aan leeftijd of kleding. Onder de allochtone ondervraagden ontstaat een heel ander beeld. Zij horen in 74 procent van de gevallen redenen als: 'het is vol', 'je bent geen vaste klant' of 'je moet lid zijn'. Onder Nederlandse jongeren is dat slechts 34 procent.

Allochtone jongeren worden bijna twee keer zo vaak geweigerd als autochtone jongeren. Als ze geweigerd worden blijkt dat ruim twee keer zo vaak te gebeuren met een reden als 'je bent geen vaste klant'. Dat maakt de kans voor jongeren met een niet-Nederlandse afkomst om geweigerd te worden om één van deze redenen ruim vier maal zo groot.

Jongeren vertelden ons over hun ervaringen aan de deur:

“Het was die avond alleen voor studenten, kreeg ik te horen. Toen ik mijn OV-studentenkaart liet zien zeiden ze ineens dat de club vol was.”

“We kwamen uit Gouda en het zat al vol met Gouwenaren. Volgens mij wilden ze me gewoon niet binnen hebben omdat ik er Marokkaans uit zie.”

“Ik was te bijdehand, vonden ze. Daarom mocht ik er niet in.”

“Er waren al te veel mannen en te weinig meiden, zeiden ze.”

“Ik ben zelf Nederlands en was met een paar Turkse vrienden. Die mochten dus niet binnen.”

“Ik had zwarte sportschoenen aan, en dat kon echt niet.”

“Er is letterlijk gezegd dat ik er niet in kwam omdat ik Marokkaans was.”

In de door het Panel Deurbeleid goedgekeurde deurbeleidregels³ staat als goed voorbeeld van een huisregel voor clubs:

“Vanwege grote drukte op vrijdag en zaterdag kan, in verband met de veiligheid, maar een beperkt aantal nieuwe klanten worden toegelaten. Klanten die dan de toegang wordt ontzegd nodigen wij ter kennismaking uit op de donderdag.”

Mensen discrimineren zelden openlijk. Uit de praktijk blijkt dan ook dat de ruimte die de regels laten wordt gebruikt om mensen te kunnen weigeren. Portiers gebruiken het argument 'je bent geen vaste klant' om mensen met een andere afkomst buiten de deur te houden.

Vermoede werkelijke redenen voor weigering

Jongeren is vervolgens gevraagd of zij dachten dat de door de portier genoemde reden de *werkelijke* grond voor weigering was, of dat er volgens hen andere motieven meespeelden. De onderstaande tabel laat de antwoorden op die vraag zien.

Tabel 7: vermoede werkelijke motieven voor weigering, naar etniciteit

	Nederl.	Antill.	Marok.	Surin.	Turks	Anders	Totaal alloch.
Vermoeden andere redenen	35%	60%	80%	78%	86%	72%	77%
Kleding	1	-	2	-	-	-	2
Leeftijd	-	-	-	-	-	-	-
Uiterlijk	2	1	7		2	4	14
Afkomst/nationaliteit	6	4	31	7	6	8	56
Aanstootgevend gedrag	-	-	-	-	-	-	-
Onder invloed van alcohol en/of drugs	1	-	-	-	-	-	-

Nederlandse jongeren beschouwen hun weigering beduidend vaker als terecht dan allochtone jongeren: 35 procent van hen vermoedt andere redenen voor hun weigering. De redenen die zij te horen kregen, waren immers het vaakst: je bent te oud of te jong, of je hebt niet de juiste kleding aan. Dat zijn principes die je makkelijker kunt objectiveren dan 'je bent geen vaste klant'.

³ Tussen doorbitches en uitsmijters, december 2005, pagina 55-59. Rotterdam: Stichting RADAR.

Jongeren met een andere afkomst vermoeden veel vaker dat ze in werkelijkheid om een andere reden geweigerd zijn: dat denken zij in 77 procent van de gevallen. Het vaakst denken ze dat ze in werkelijkheid niet binnen mochten vanwege hun uiterlijk, afkomst of nationaliteit.

Ruzie

Tabel 8: ontstaan ruzie (N=123)

	N	%
Nee	109	89
Ja, verbaal	12	10
Ja, fysiek	2	2

Vervolgens is gevraagd of er wel eens ruzie ontstaan is tussen de jongere en de portiers, nadat ze geweigerd zijn. Dat blijkt weinig het geval: de meeste jongeren geven op of proberen het ergens anders. Slechts in twee gevallen draaide weigering uit op een fysiek conflict. Voor zover de aantallen groot genoeg zijn lijkt er geen verband te zijn tussen etniciteit en het ontstaan van ruzie.

Klacht indienen of niet?

Tot slot is gevraagd of jongeren er wel eens over gedacht hebben werk te maken van hun weigering en of ze weten waar ze terecht (zouden) kunnen met een klacht. Die laatste vraag is ook aan jongeren gesteld die nog nooit geweigerd zijn.

Tabel 9: klacht indienen overwogen (N=136)

	N	%
Ja	20	15
Nee	116	85

Tabel 10: bekendheid met plaats om klacht in te dienen (N=216)

	N	%
Ja	48	22
Nee	168	78

85 Procent van de jongeren die wel eens geweigerd zijn, heeft nooit overwogen een klacht in te dienen. Allochtone jongeren lijken dat iets vaker overwogen te hebben, maar de aantallen zijn te klein om daar conclusies uit te trekken. Over het algemeen lijken jongeren weigering als een voldongen feit te zien waar ze weinig aan kunnen doen.

Dat komt overeen met de constatering die RADAR onlangs deed in een onderzoek naar discriminatie onder Marokkanen in Rotterdam: "De meeste jongeren geven aan dat ze discriminatie op het sportveld of in de horeca veel meer als een *fact of life* zien. Het gebeurt, het is vervelend, maar je windt je er niet over op. Je gaat gewoon verder of je zorgt dat je die

situaties ontwijkt.”⁴

Het grootste deel van de ondervraagde jongeren is niet bekend met de plek waar zij met hun klacht terecht kunnen: 78 procent weet dat niet.

Zelfs dat beeld is in werkelijkheid te rooskleurig. Het Panel Deurbeleid wordt vrijwel nooit door jongeren genoemd. Een deel van de ondervraagden geeft aan dat ze denken bij de politie terecht te kunnen als ze gediscrimineerd worden.

De praktijk leert dat dit meestal weinig oplevert:

“Nadat ik geweigerd was heb ik wel eens geprobeerd een agent op straat aan te spreken, maar dat schoot niet zo op.”

“Ik ben maar weggelopen toen ik geweigerd werd – het gesprek aangaan heeft toch geen zin.”

“Ik word zo vaak geweigerd, dat wil je niet weten. Ik ga vooral uit in uitgaansgelegenheden die niet zo hip zijn op dat moment.”

“Ik word nooit geweigerd, omdat ik alleen nog maar naar Marokkaanse tenten of feesten ga waar ik zeker weet dat ik niet word geweigerd.”

Met name de laatste twee uitspraken zijn interessant en verder onderzoek waard. Een aantal jongeren vertelden ons dat ze niet meer proberen binnen te komen bij populaire uitgaansgelegenheden. Ze gaan uit in minder hippe tenten of in eigen (etnische) kring. Het deurbeleid heeft zo tot gevolg dat uitgaansgetto's ontstaan: hoewel allochtone jongeren graag willen uitgaan op plaatsen waar ook autochtone jongeren komen, zijn ze gedwongen elders hun avond door te brengen. Zo raakt het Rotterdamse uitgaansleven gesegregeerd. Daar zou verder onderzoek naar moeten worden gedaan.

⁴ Gevallen en gevoelens van discriminatie onder de Marokkaanse Rotterdammers. Rita Schriemer en Said Kasmi, mei 2007. Rotterdam: Stichting RADAR.

Conclusie

Uit de resultaten van dit korte onderzoek blijkt dat er nog altijd vaak gediscrimineerd wordt bij Rotterdamse clubs. Uit dit onderzoek is niet vast te stellen bij welke tenten vaak gediscrimineerd wordt. Op basis van het aantal gevallen van weigering is het beeld dat ontstaat dat het eigenlijk vrijwel overal in meer of mindere mate gebeurt. 71 Procent van de allochtone jongeren is wel eens geweigerd, tegenover 37 procent van de ondervraagde autochtone jongeren.

Allochtone jongeren horen bovendien veel vaker: 'het is vol', 'je bent geen vaste klant' of 'je moet lid zijn'. In 74 procent van de gevallen krijgen zij dat als reden voor weigering te horen, tegenover 34 procent onder de Nederlandse jongeren. In combinatie met het feit dat allochtone jongeren vaker geweigerd worden, maakt dat de kans om geweigerd te worden om één van deze redenen voor hen ruim vier maal zo groot. Het grootste deel van deze jongeren vermoedt dat in werkelijkheid hun afkomst de reden is waarom ze niet naar binnen mochten. Ondernemers zoeken een excuus om hen buiten te houden. Een jongere vertelde ons bijvoorbeeld: "Het was die avond alleen voor studenten, kreeg ik te horen. Toen ik mijn OV-studentenkaart liet zien zeiden ze ineens dat de club vol was."

Dit is niet de eerste publicatie die over het deurbeleid van Rotterdamse uitgaansgelegenheden verschijnt. Dit is ook niet het eerste rapport dat constateert dat het Rotterdamse deurbeleid discriminerend is, zoals uit de cijfers op de vorige pagina's blijkt. Dat er nog altijd gediscrimineerd wordt laat zien dat de maatregelen die tot nu toe genomen zijn niet ver genoeg gaan. Af en toe is er een piek in media-aandacht voor het probleem, maar de jongeren waar het om gaat merken er weinig van: zij worden nog altijd ieder weekend aan veel deuren tegengehouden.

Discriminatie is een groot maatschappelijk probleem. In dit rapport blijkt dat de discriminatie aan de deur in belangrijke mate samenhangt met de maatschappelijke perceptie van bepaalde groepen. Marokkaanse jongeren staan in het nieuws niet in een goed daglicht, en dat werkt door bij de deur van de clubs: 84 procent van de Marokkaanse jongens is wel eens geweigerd.

Onlangs verscheen 'Gevallen en gevoelens', een onderzoek van RADAR in samenwerking met zelforganisaties naar discriminatie onder Marokkanen in Rotterdam. Daarin staat over het deurbeleid: "De meeste jongeren geven aan dat ze discriminatie op het sportveld of in de horeca veel meer als een *fact of life* zien. Het gebeurt, het is vervelend, maar je windt je er niet over op. Je gaat gewoon verder of je zorgt dat je die situaties ontwijkt."⁵

.Rood vindt: discriminatie is nooit acceptabel en moet altijd bestreden worden. Juist in het geval van deurbeleid is discriminatie makkelijk te bestrijden, omdat het om een beperkt aantal gelegenheden en (convenant)partners gaat.

⁵ Gevallen en gevoelens van discriminatie onder de Marokkaanse Rotterdammers. Rita Schriemer en Said Kasmi, mei 2007. Rotterdam: Stichting RADAR.

In 2002 is het Panel Deurbeleid opgericht, nadat er verschillende praktijktests bij en klachten over een aantal Rotterdamse discotheken waren geweest. In het panel hebben 18 Rotterdamse clubs en cafés, de gemeente, RADAR, de politie, de RJR en Koninklijke Horeca Nederland zitting.

Het oprichten van dat panel was een goed initiatief. Helaas blijkt uit de praktijk dat het panel op dit moment niet functioneert. In 2003 en 2004 – de laatste jaren waarover gegevens beschikbaar zijn – kwamen er respectievelijk 30 en 31 klachten binnen. In 2004 werd slechts drie keer een ondernemer op dubieus deurbeleid aangesproken⁶ - en daar werden verder geen consequenties aan verbonden.

Mensen weten nauwelijks de weg naar het panel te vinden en de drempel om een klacht dienen is te hoog. Ondernemers houden zich niet aan de verplichting een folder van het panel uit te delen bij weigering, geeft ook het college toe⁷.

Natuurlijk moeten uitgaansgelegenheden mensen kunnen weigeren die overlast geven, drugs verhandelen of meisjes lastig vallen. Maar iedereen die zich gedraagt, moet in Rotterdam een leuke avond kunnen hebben. Feit is dat 71 procent van de allochtone jongeren wel eens geweigerd is – en niet 71 procent van de Rotterdamse allochtone jongeren is overlastgevend.

Het is zelfs mogelijk dat een discriminerend deurbeleid uitgaansgetto's creëert. Het dwingt etnische groepen zich terug te trekken in bepaalde tenten waar zij en anderen niet geweigerd worden. Zo zegt een jongere: "Ik word nooit geweigerd, omdat ik alleen nog maar naar Marokkaanse tenten of feesten ga waar ik zeker weet dat ik niet word geweigerd." Dat is het verder onderzoeken waard. Als dat vaak voorkomt, draagt het deurbeleid bij aan segregatie in het Rotterdamse uitgaansleven en daarmee in de Rotterdamse samenleving.

ROOD doet op de volgende pagina's een aantal aanbevelingen om Rotterdamse uitgaansgelegenheden écht toegankelijk te maken voor alle Rotterdammers die gezellig willen uitgaan.

⁶ Beantwoording schriftelijke vragen Mathijs van Muijen over veilig uitgaan in Rotterdam, 05BSD12808.
⁷ ibid.

Aanbevelingen

Om de aanhoudende discriminatie bij uitgaansgelegenheden aan de deur een halt toe te roepen, doet ROOD, jong in de SP de volgende aanbevelingen aan de gemeente en aan de betrokken organisaties:

- In de eerste plaats moeten de huidige afspraken die in het Panel Deurbeleid Rotterdam tussen de convenantpartners zijn gemaakt, daadwerkelijk worden nageleefd. De huisregels die uitgaansgelegenheden stellen zijn nog altijd onnodig vaag: 'je bent geen vaste klant' is een handig excuus om mensen te weigeren. Dergelijke huisregels moeten worden vermeden. Het Panel zou ook regelmatig een praktijktest moeten doen om te zien of de horeca zich houdt aan de regels van het panel.

Convenantpartners moeten zich houden aan de verplichting om een flyer van het Panel Deurbeleid uit te delen aan een geweigerde. Bij de deur van uitgaansgelegenheden moet duidelijk vermeld zijn dat de club is aangesloten bij het Panel Deurbeleid en wat dat inhoudt. Het panel moet via de lokale media en flyers op straat meer worden gepromoot.

In de praktijk blijkt dat de klachtenprocedure via het Panel Deurbeleid niet voldoet en dat er zeer weinig klachten binnenkomen. Discriminatie is vaak moeilijk bewijsbaar: een klacht indienen of bij de politie aangifte doen is in de praktijk vrijwel onmogelijk. Daarom stellen we voor dat er agenten of ambtenaren komen die klachten van jongeren over het deurbeleid direct op straat kunnen registreren.

- Wij stellen voor om tijdens Jongerenjaar 2009 in een aantal uitgaansgebieden in Rotterdam een *pilot* te houden met een 'stapmarinier'. Per uitgaansgebied kan één stapmarinier aanwezig zijn, eventueel begeleid door een jongere. Deze kan het deurbeleid van clubs in de praktijk monitoren, klachten van jongeren opnemen en doorgeven aan het panel en de clubs.

Een stapmarinier kan niet direct tussen jongeren en de uitgaansgelegenheid gaan bemiddelen: hij heeft de situatie immers niet met eigen ogen gezien. Wel kan zijn aanwezigheid leiden tot een eerlijker deurbeleid en meer registratie van klachten. In overduidelijke gevallen van discriminatie kan hij jongeren aanmoedigen aangifte te doen bij de politie en hen daarbij ondersteunen.

- Omdat veel allochtone jongeren te horen krijgen dat ze 'geen vaste klant' zijn, is het goed om te zorgen dat clubs op een objectieve manier kunnen vaststellen dat iemand een vaste klant is.

Eén mogelijkheid daarvoor is een 'vasteklantenpas'. Jongeren zouden via internet een dergelijke pas kunnen aanvragen, zodat uiterlijk en afkomst niet meespelen. Natuurlijk moeten clubs de mogelijkheid houden ook niet-vaste klanten (denk aan toeristen) toe te laten. Met de pas krijgen jongeren korting op de toegang tot de uitgaansgelegenheid, zodat zowel autochtone als allochtone jongeren de pas aanvragen.

Indien een pashouder zich misdraagt, kan de pas tijdelijk - of bij herhaling definitief - worden ingenomen, en dan niet meer opnieuw worden aangevraagd. Daartegen moet beroep mogelijk zijn.

- Het Panel Deurbeleid sprak in 2004 slechts driemaal een ondernemer aan op dubieus deurbeleid – en daaraan werd geen enkele consequentie verbonden. Conform de convenantregels en de APV heeft de burgemeester de mogelijkheid (tijdelijke) sluiting op te leggen wanneer er overduidelijk sprake is van discriminatie.

Indien uit verder onderzoek en de meldingen bij de 'stapmarinier' blijkt dat bepaalde gelegenheden veel discrimineren, moet de burgemeester van dat middel gebruik durven maken en een korte tijdelijke sluiting moeten opleggen – of clubs moeten verplichten een 'vastklantenpas' zoals hierboven omschreven in te voeren om sluiting te voorkomen.

Bijlage: vragenlijst

1. Ben je in Rotterdam wel eens geweigerd tijdens het uitgaan?

- Ja, ga verder bij vraag 2
 Nee, ga verder bij vraag 6

2. Wanneer (ongeveer) en waar ben je geweigerd?

	<i>Maand</i>	<i>Jaar</i>	<i>Naam club/discotheek/kroeg</i>
1
2
3
4

3. Welke reden(en) kreeg je te horen voor je weigering?

- Geen
 Kleding
 Leeftijd
 Aanstootgevend gedrag
 Onder invloed van alcohol en/of drugs.
 Het is vol
 Je bent geen vaste klant
 Je hebt een pas/lidmaatschap o.i.d. nodig
 Anders, namelijk

4. Denk je dat je eigenlijk om andere redenen geweigerd bent? Zo ja, welke?

- Nee
 Ja, namelijk Kleding
 Leeftijd
 Uiterlijk
 Afkomst/nationaliteit
 Aanstootgevend gedrag
 Onder invloed van alcohol en/of drugs
 Anders, namelijk

4. Ontstond er ruzie?

- Ja, verbaal
 Ja, fysiek
 Nee

5. Heb je er wel eens over nagedacht om 'werk' te maken van je weigering?

- Ja Nee

6. Zou je weten waar je terecht zou kunnen (als je wordt geweigerd)?

- Ja Nee

7. Wat is je leeftijd en geslacht? jaar vrouw man

8. Wat is je afkomst of nationaliteit?

- Nederlands Marokkaans
 Turks Surinaams
 Antilliaans Anders, namelijk